SARAH MORGANOVÁ

AUTORKA BESTSELLEROV *USA TODAY*

Dievča na pobreží

Nikdy nie je neskoro začať odznova

Dievča na pobreží

SARAH MORGANOVÁ

AUTORKA BESTSELLEROV *USA TODAY*

Dievča na pobreží

Fortuna Libri

Original title: Sarah Morgan: THE SUMMER SWAP
Copyright © 2024 by Sarah Morgan
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Cover Art © 2024 by Harlequin Enterprises ULC
Cover Image: Peggy Dean
Art Direction: Erin Craig
Translation © Barbora Al Zafari, 2025
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2025

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
FORTUNA LIBRI, a. s.
Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava
fortuna@fortuna.sk
www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov
ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou
reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0542-2

Margaret O'Neillovej Marburyovej
s láskou a vďakou

1

Lily

Na svoj útek od života nebola hrdá, ale s takým výhľadom bolo ťažké to rozhodnutie ľutovať.

Lily pevnejšie zovrela riadidlá a silnejšie šliapla do pedálov. Tu, na severnom cípe Cape Cod, kým zvyšok ľudstva ešte spal či sotva siahol po kanvici s kávou, bolo toto miesto len jej.

Všade naokolo sa rozprestierali piesočné duny a oceán, ktorý sa tiahol, kam až dovidela. Každý deň jazdila na bicykli po tej istej trase a každý deň bol iný. Dnes bola obloha sýtomodrá, ale videla aj žiarivooranžovú, ohnivočervenú a dymovostriebornú.

Bol to priestor, ktorý si obľúbili sťahovavé vtáky a turisti. Vo všeobecnosti si radšej užívala prítomnosť operencov. Deň predtým videla kŕdeľ volaviek. Čím mala okolo seba menej ľudí, tým lepšie sa cítila, hoci za svoju súčasnú prácu vďačila prílivu letných dovolenkárov, takže sa nemohla sťažovať.

Zhlboka sa nadýchla slaného vzduchu, ktorý jej naplnil pľúca i myseľ. Na tomto vetrom ošľahanom a slnkom zaliatom páse morského pobrežia sa cítila slobodná. Prvý raz po

mesiacoch sa cítila lepšie. Silnejšie. Akoby predsa len mohla prežiť. Tlak sa tu zmiernil. Už sa neprebúdzala o druhej ráno v panike, zaliata potom, uväznená vo svojom živote a nenávidiaca každý okamih.

Pocítila čosi blízke šťastiu, ale potom jej zazvonil telefón a ten pocit ju náhle opustil.

Šliapala do pedálov rýchlejšie a snažila sa predbehnúť jeho neodbytnú požiadavku. Nemusela sa pozrieť na displej, aby identifikovala volajúceho. Bolo presne desať hodín ráno. V tom čase jej pravidelne volal len jeden človek.

Dočerta!

Pocit viny a neochvejný zmysel pre povinnosť ju prinútili stlačiť brzdy, bez dychu zastaviť a vytiahnuť telefón. Ak by neprijala hovor teraz, neskôr by musela zavolať ona a myšlienka na to, že ju to ešte len čaká, by zatemnila oblohu inak bezoblačného dňa. To bola cena, ktorú musela zaplatiť za útek. Utekať sa dalo, ale s dnešnou technológiou sa nedalo naozaj skryť.

„Lily, zlatko? Tu je mama."

Na chvíľu zavrela oči.

Tento telefonát očakávala, odkedy odmietla ich pozvanie prísť domov a „všetko si vyrozprávať". Akoby to, že to s nimi opäť prediskutuje, malo zmeniť výsledok jej konania.

Vždy keď na displeji svojho mobilu uvidela napísané *mama*, zovrelo jej žalúdok. Pocit viny sa zabodával do všetkých jej jemných, zraniteľných častí. Jej rodičia pre ňu priniesli obrovské obete a ona im uštedrila facku. A to im ani nevysvetlila dôvod. Aspoň nie taký, ktorý by dokázali pochopiť.

Zaslúžili si niečo lepšie.

„Som na ceste do práce, mami. Nemôžem meškať." Špinavé hrnce, panvice a cudzia bielizeň sa jej nikdy nezdali príťažlivejšie. Radšej sa im venovala každý deň, akoby sa mala rozprávať s vlastnou mamou. Každý rozhovor ju ťahal dozadu a spútaval

pocitom viny, až stratila všetku dôveru vo zvolenú cestu. „Je všetko v poriadku?“

„Nie. Máme o teba strach, Lily.“ Matkin hlas bol roztrasený. „Nerozumieme tomu, čo sa deje. Prečo nám to nechceš povedať?“

Lily pevnejšie zovrela telefón. „Nič sa nedeje. A nemusíte si robiť starosti.“ Zopakovala tie isté slová, ktoré povedala už stokrát, hoci jej bolo jasné, že ich nikdy neuspokoja.

„Nemôžeš nám mať za zlé, že si robíme starosti. Máme bystrú, mimoriadne šikovnú dcéru, ktorá sa rozhodla zahodiť život, na ktorom tvrdo pracovala. A bez dôvodu.“

Bez dôvodu? Akoby to bol len rozmar. Akoby sa jedného rána zobudila a rozhodla sa premárniť všetky tie roky tvrdej práce len tak pre zábavu.

„Som v poriadku. Toto je to, čo chcem.“

Niežeby jej rodičia neboli úžasní ľudia, ale komunikovať s nimi bolo nad jej schopnosti.

„Stravuješ sa dobre? Pribrala si aspoň trošku? Keď si odtiaľto odchádzala, bola si samá kosť a koža.“

„Jem dosť. Spím dobre. Mám sa fajn. Ako sa máš ty a otec?“

„Chýbaš nám, samozrejme. Vráť sa domov, Lily. Môžeme ti variť, rozmaznávať ťa a starať sa o teba.“

Úzkosť ju zahalila ako plášť a zatienila slnečné lúče i jej nádeje na tento deň.

Vedela, čo by znamenal návrat domov. Rodičov milovala, ale vždy chodili okolo nej so zachmúrenými, ustarostenými tvárami, až sa nakoniec bála viac o nich ako o seba. A potom robila veci, ktoré nechcela, len aby ich potešila.

Naozaj sa snažila zostať doma. Zozačiatku najmä preto, lebo jej možnosti boli obmedzené, no tlak predstierania, že je v poriadku, bol vyčerpávajúci.

„Som šťastná, mami. Potrebujem len trochu priestoru. Je tu krásne. Vieš, že som vždy zbožňovala oceán.“

„Viem. Keď si mala šesť rokov, nemohli sme ťa odtiahnuť od hradu z piesku, ktorý si postavila.“ Mama sa odmlčala a po chvíli pokračovala: „Zlatko, tvoj otec obvolal zopár ľudí. Myslí si, že ešte nie je neskoro, aby si sa vrátila na medicínu, ak chceš.“

Lily začalo búšiť srdce. Hrozilo, že pocit úzkosti nahradí plnohodnotný záchvat paniky. Hruď sa jej stiahla. Ruky sa jej triasli tak veľmi, že telefón jej takmer vykĺzol z prstov.

Zasahovanie, dokonca aj dobre mienené, by malo byť označené za zločin.

„Lenže ja nechcem. Viem, že ste s otcom sklamaní...“

„Nejde o nás, ale o teba. Tak veľmi sme sa snažili poskytnúť ti všetky možnosti, ktoré sme my nemali.“

Lily sa zadívala na oceán a snažila sa nájsť vnútorný pokoj, ten sa však vytratil vo chvíli, keď jej zazvonil telefón.

Obetovali pre ňu priveľa a ona im to oplieskala o hlavu. Cítila sa hrozne. No keby zostala, bolo by to ešte horšie.

„Aj pre mňa je to ťažké, mami.“ Hrča v hrdle jej sťažovala reč. „Viem, že vám ubližujem, a nie som na to hrdá, ale chcem byť tu. Nemôžem byť lekárkou. Chcem byť umelkyňou.“

„To hovoríš, zatiaľ čo upratuješ domy.“

„Aby som si zarobila peniaze, kým sa pokúsim nájsť spôsob, ako môžem robiť niečo, čo ma baví.“ Snažila sa zmierniť stres a rozmotať neporiadok v hlave. „Na upratovaní domov nie je nič zlé. Mám to rada. A je to slušný spôsob, ako si môžem zarobiť na živobytie. Aj ty si to robila.“

„Pretože som nemala také možnosti ako ty.“

Lily cítila, ako ju zaplavuje pocit viny.

Mama si vzdychla. „Potrebuješ peniaze? Ešte máme nejaké úspory.“

Dobre vedela, aké ťažké by bolo pre rodičov zostať bez úspor a koľko už na ňu minuli. Sľúbila si, že si od nich už nikdy nevezme ani cent.

„Nepotrebujem peniaze, ale ďakujem." Nechcela myslieť na hrozivý stav svojho bankového účtu. Bola rozhodnutá, že si teraz vystačí sama, nech sa deje čokoľvek.

„Lily..." mamin hlas bol jemný, „tvoj otec by ma za túto otázku zabil, ale stalo sa niečo, zlatko? Niekto ti ublížil? S otcom sme si vždy mysleli, že z teba bude skvelá lekárka. Si taký milý, starostlivý človek."

„Nič také." Lily pálilo v hrdle. Veľmi si priala, aby sa tento rozhovor už skončil. „Mohli by sme sa rozprávať o niečom inom?"

„Samozrejme. Nechaj ma premýšľať... Veľa sa tu toho nestalo. Tvoj otec mal dosť práce v záhrade." Mama hovorila veselým hlasom v štýle *prelaďujem rozhovor na bezpečnú tému*. „Začínajú kvitnúť hortenzie. Budú nádherné. Minulý týždeň som upiekla ten najchutnejší pomarančový koláč. Bezlepkový. Poznáš otca. Namiesto múky som dala mleté mandle."

„To znie chutne." Predstavila si ich spolu doma a pocítila ľútosť. Napriek všetkému jej chýbali. V kútiku duše chcela utiecť domov a dať sa opatrovať, ale vedela, že tento pocit by sa rozplynul vo chvíli, keď by vstúpila do dverí. V priebehu niekoľkých minút by sa pásy tlaku stiahli a lapala by dych.

„Som si istá, že som ti chcela ešte niečo povedať." Mama sa odmlčala. „Čo to bolo? Ach, už si spomínam! Minulý týždeň som narazila na Kristen Buckinghamovú. Je vždy taká očarujúca a priateľská. Taká normálna."

Posledná osoba, na ktorú teraz Lily chcela myslieť, bol niekto s menom Buckingham.

„Prečo by nemala byť priateľská a normálna, mami?" Lily vedela, aká neistá je mama pri jej priateľoch a najmä ich rodičoch, a bola na to priam alergická. Pripomínalo jej to návrat do školy a pocit, že je podvodníčka.

Jej rodičia šetrili a odkladali, pracovali vo viacerých zamestnaniach, len aby ju mohli poslať na najlepšiu školu. Verili, že

bude mať skvelé vzdelanie a vplyvných priateľov. Že získa väčšie výhody. Bola by to jej vstupenka do lepšieho života. Predstavovali si, ako žije svoj život v bubline úspechu, ako sa zoznamuje s ľuďmi, ktorých rodičia vlastnili sídla, jachty a prúdové lietadlá. S ľuďmi, ktorých chladničky boli plné jedla a nikdy sa nemuseli starať o to, či vydržia do konca týždňa. S ľuďmi, ktorí mali šoférov, upratovačky a zamestnancov na odpratávanie snehu z dvora.

Aj takých ľudí stretla, ale väčšinu času sa Lily cítila ako túlavý pes, ktorý sa nejakým omylom ocitol vo svorke s rodokmeňom. Bála sa prezradiť čokoľvek o svojom pôvode, pretože vedela, že je iný ako ich. Maskovala svoje pravé ja, lebo vedela, že sa k nim nehodí. Hoci sa snažila zapadnúť, bola veľmi šikanovaná. Aby toho nebolo málo, drvil ju tlak práce a rodičovských očakávaní. Zlyhanie by znamenalo sklamať tých, ktorých tak veľmi milovala a ktorí jej to odplácali. Urobili všetko pre to, aby jej poskytli tú príležitosť. Nemohla si dovoliť zlyhať.

Zlý pocit ju sprevádzal všade, kam sa pohla, a hrozilo, že ju udusí. Jediné, čo ju ráno vyháňalo z postele, bolo vedomie obety jej rodičov a ich hrdosti na ňu. Necítila sa schopná povedať im, aká je nešťastná, ani to, že zamykanie sa v kúpeľni pri každom záchvate paniky jej nepripadá ako úspech.

Bola nešťastná až do dňa, keď ju Hannah Buckinghamová zachránila pred tyrankou, ktorá sa jej snažila odstrihnúť vrkoč. Potom sa všetko zmenilo.

Hannah je vnučka slávneho umelca Camerona Lapthorna. Bola patrónkou slabších. Mala prenikavú potrebu chrániť všetko ohrozené. Chcela zachrániť veľryby, sumatrianske tigre a Antarktídu. Lily si pridala na svoj zoznam a od tej chvíle sa stali najlepšími priateľkami. Hannah vyhlasovala, že Lily je sestra, ktorú nikdy nemala. Nestarala sa o rozdiely medzi príjmami ich domácností. Nezaujímala sa o to, že Lily

nemá vlastnú kúpeľňu ani upratovačku, ktorá by sa starala o poriadok v jej izbe, ani učiteľov, ktorí by jej zabezpečili čo najlepšie známky. Hannah považovala Lily za zaujímavú. Chcela o nej vedieť všetko. Chcela mať prístup ku každej jej myšlienke. Po prvý raz v živote mohla byť Lily sama sebou.

Boli nerozlučné. Hannah ju chránila, šikanovanie prestalo a Lily sa darilo. Narástlo jej sebavedomie. Už sa necítila neschopná.

Chodili na tú istú univerzitnú prípravku, kde obe študovali biológiu, a potom sa prihlásili na tú istú lekársku fakultu. Keď prišiel list o prijatí, Lilini rodičia plakali. Boli takí hrdí a nadšení. Bol to najšťastnejší deň ich života.

Lily bola tiež šťastná a uľavilo sa jej, že dosiahla ich ciele. Že bola všetkým, čím jej rodičia chceli, aby bola. Že ich nesklamala. Na krátky okamih uverila, že to možno dokáže.

No lekárska fakulta sa nakoniec ukázala tisíckrát horšia ako škola. Bola obklopená ľuďmi, ktorí boli brilantní, ambiciózni a súťaživí.

Keď jej tlak opäť začal drviť mozog, snažila sa ho ignorovať. Bude v poriadku. Prežila až sem. Existovalo veľa rôznych odborov medicíny. Nájde si taký, ktorý jej bude vyhovovať.

Nepomohlo jej ani to, že Hannah o sebe vôbec nepochybovala. Od začiatku vedela, že chce byť chirurg ako jej otec Theo. Hannah chcela zachraňovať životy. Chcela niečo zmeniť.

Pri tých niekoľkých príležitostiach, keď sa Lily s jej otcom stretla, zistila, že je desivý, či skôr ju desila jeho povesť.

Hannina mama Kristen bola pre ňu rovnako zastrašujúca. Bola odborníčka na umenie, zosobnenie výkonnosti a viedla taký rušný život, že bol zázrak, že sa občas stihla nadýchnuť.

A potom tu bol Hannin starší brat Todd, inteligentný, pekný, milý mladík, objekt túžby všetkých Hanniných priateliek. Lily nebola výnimkou. Dospievajúca Lily o Toddovi

fantazírovala. Dvadsaťtriročná Lily ho pobozkala v tmavom kúte počas stretávky zo strednej školy.

Lily bola do Todda zamilovaná, ale ten teraz chodil s Amelie.

Lily sa naučila nemyslieť naňho.

„Chcem len povedať, že Kristen je veľmi dôležitá, Lily, to je všetko," povedala mama. „No vždy si nájde čas, aby sa so mnou porozprávala, keď ju stretnem."

„Je to len človek, mami. Človek ako my ostatní."

„Nuž, nie celkom ako my ostatní," oponovala jej mama. „Jej otcom je Cameron Lapthorne. Nepredstieram, že sa vyznám v umení, ale aj ja viem, kto to je."

Hannah ju raz vzala na Lapthornovo sídlo. Bol to najlepší deň v Lilinom živote. Ohromene sa dívala na obrazy, skúmala každý ťah štetcom, obdivovala zručnosť, s akou boli namaľované, a závidela každému, kto si dokázal vybudovať život umelca. Hannah jej dala knihu s dielami starého otca, ktorá sa stala Liliným najcennejším majetkom. Listovala v nej, študovala obrázky a spávala s ňou pod vankúšom.

Odkedy bola dosť veľká na to, aby držala v ruke štetec, milovala umenie. Maľovala všetko, čo sa jej dostalo pod ruku. Keď jej došiel papier, maľovala na steny. Maľovala si na školskú tašku a bežecké topánky. Rodičom povedala: *Chcem byť umelkyňou*, no vyzerali ustráchane. Oponovali jej, že takým spôsobom si nikto nezarobí peniaze a že je dosť múdra na to, aby sa stala doktorkou alebo právničkou. Lily vedela, ako veľmi to chcú, a vedela aj to, koľko toho obetovali. Nemohla ich sklamať. A tak poslušne odišla na medicínu, podceňujúc daň, ktorú si to na nej vyžiada.

„Lily? Si tam ešte?"

Vrátila sa do prítomnosti. „Áno. Tak ako sa má Kristen?"

„Je zaneprázdnená ako vždy. Bola uprostred organizovania veľkej udalosti na Lapthornovom sídle. Chystajú sa osláviť narodeniny jej matky a zároveň spomínať na jej otca umelca.

Je to, tuším, dnes. Todd tam bude so svojou snúbenicou, zabudla som jej meno. Amelie, tak sa volá. A Hannah tam, samozrejme, príde tiež. Kristen nás pozvala, aj teba, čo bolo od nej veľkorysé."

Snúbenica?

Lily sa začala triasť. „Todd je zasnúbený?"

„Áno. Podľa Kristen to trochu uponáhľal. Chodia spolu len pár mesiacov a považovala to za nezáväzné. Netušila, že je to vážne, a potom zrazu oznámili, že sa budú brať. Som si istá, že tá svadba bude veľkolepá udalosť. Kristen povedala, že je to pre ňu ďalšia vec, ktorú musí zorganizovať, hoci nechápem, prečo by tá zodpovednosť mala padnúť na ňu. Je to veľmi pôsobivá žena."

Lily nemyslela na Kristen. Lily myslela na Todda.

Predstavila si ho v záhradách Lapthornovho sídla s pohárom šampanského v ruke a s Amelie, ako naňho hľadí tým koketným pohľadom, ktorý mužom zavaruje mozgy a núti ich robiť hlúposti, a na prste sa jej leskne veľký diamant.

Amelie bola najobľúbenejšie dievča v škole. Mala najlepšie známky, najrýchlejší čas na bežeckej trati a najčarovnejší úsmev. Amelie bola dievča, ktoré malo najväčšiu šancu uspieť. Bolo to tiež dievča, ktoré sa pokúsilo odstrihnúť Lilin vrkoč. A čoskoro sa vydá za Todda. Za milého, vtipného, šikovného Todda.

Todd zlomil Lily srdce a ani o tom nevedel.

Dlane sa jej potili, keď sa snažila sústrediť na hovor. „Pôjdeš na ten večierok?"

„Nie, samozrejme, že nie. Tvoj otec by nevedel, čo má povedať, a ja by som nevedela, čo si mám obliecť. Sú to predsa tvoji priatelia, nie naši. Kristen spomínala, že Hannah sa v škole veľmi darí, ale to asi vieš, keďže je to tvoja najlepšia kamarátka."

Lily to nevedela. Lily a Hannah sa nerozprávali od strašnej hádky v tú noc, keď si Lily zbalila kufre a nadobro odišla z lekárskej fakulty.

Vždy keď si spomenula na Hannah, chcelo sa jej plakať. Zaprisahali sa, že ich nikdy nič a nikto nerozdelí, a naozaj tomu verili.

Mýlili sa.

„Musím ísť, mami. Prídem neskoro do práce a nechcem sklamať svojich nadriadených." Pri tých slovách sa priam prikrčila, pretože si bola až priveľmi vedomá toho, že svojich rodičov sklamala. „Neboj sa. Som šťastná. Mám rada svoj život."

„Nechceme, aby si premrhala svoj talent, zlatko, to je všetko. Si schopná dosiahnuť tak veľa. Mohla by si liečiť rakovinu..."

Liečiť rakovinu? *Tomu sa hovorí nulový nátlak*.

„Lekársku fakultu som neznášala!" Slová z nej priam vytryskli. „Nebolo to pre mňa." Tlak, pod ktorým sa snažila držať krok, ju takmer zlomil. Nečakala, že to pochopia. Verili, že ak ste dosť šikovní na to, aby ste sa stali lekárom, prečo by ste ním nemohli byť? Nevedela prísť na to, ako urobiť svojich rodičov hrdými a zároveň žiť život, aký chcela žiť. „Chcem byť umelkyňa, mami. To je všetko, čo som kedy chcela. Veď to vieš."

„Viem, no akú to má budúcnosť? Otec a ja len nechceme, aby si sa finančne trápila ako my. Život dokáže byť ťažký, Lily."

Zatvorila oči. Vedela to. Veľmi dobre vedela, aký ťažký dokáže byť život.

„Zvládam to dobre. A všetko vám vrátim."

„To nie je potrebné, zlatko. Máme ťa radi. Nezabudni, že tu máš domov a si tu vítaná, kedykoľvek to budeš potrebovať."

Lily mala pocit, že má v hrdle obrovskú hrču. Bolo by ľahšie ich sklamať, keby neboli takí slušní a skromní. Keby ich nemala tak veľmi rada. „Vďaka. Pozdravuj otca."

Ukončila hovor a premýšľala, prečo musia byť veľké životné rozhodnutia také ťažké a prečo mama musela naraziť práve na Kristen Buckinghamovú.

Jej malá bublina šťastia spľasla.

Todd sa zasnúbil. Chystal sa oženiť s Amelie. Nepochybne budú mať dve dokonalé deti a psa a budú žiť dlhý a šťastný život bez jedinej prekážky.

Na to však teraz nemienila myslieť. A nemienila myslieť ani na Hannah. Dvakrát za posledných pár mesiacov sa jej takmer ozvala. Raz dokonca aj napísala správu, ale potom ju vymazala. Hannah sa na ňu hrozne hnevala a Lily sa hnevala na ňu. Obe boli urazené a Lily netušila, ako sa má cez to preniesť. A keďže sa jej Hannah neozvala, pravdepodobne to nevedela ani ona.

Priateľstvo, o ktorom si mysleli, že sa nikdy nemôže poškodiť, bolo poškodené. Zničené. Amelie naň mohla rovno vziať nožnice.

No to už je minulosť.

Hannah žila v meste a Lily bola tu na myse, a hoci si so sebou priniesla všetky emócie, stále to bolo lepšie, ako žiť v dusivej atmosfére rodičovského domu. A predovšetkým prísť sem bolo jej rozhodnutie. Po prvý raz v živote žila život, ktorý si sama vybrala.

Priala si len, aby to bolo ľahšie.

Oči ju pálili. Hodila telefón späť do batoha a usilovne šliapala do pedálov. Telefonát jej zabral desať minút, no ak sa poponáhľa, prácu ešte stihne.

Do tváre jej zafúkal vánok a osušil jej vlhké slzy. Jedného dňa to rodičom vynahradí. Nájde spôsob, ako ich urobí hrdými, aj keď to nebude liečba rakoviny.

Odbočila na príjazdovú cestu veľkého sídla a na bicykli prešla až k domu, kde zastavila tak prudko, až jej spod kolies fŕkal štrk. Schmatla batoh, šprintovala ku vchodovým dverám a zamávala záhradníkovi Mikovi, ktorý práve z korby svojho auta vyťahoval podnosy so sadenicami.

Tento dom patril medzi prvotriedne nehnuteľnosti na pláži a počas letných mesiacov bol plne obsadený. Vyspalo sa v ňom

štrnásť ľudí a poslední hostia, ktorí ho obývali, sa podľa stavu, v akom zanechali kuchyňu, zjavne bavili dobre.

Spoločnosť, pre ktorú pracovala, sa starala o luxusné nehnuteľnosti na trhu a Lily vždy prekvapovalo, že bohatí ľudia zrejme neovládali základné pravidlá upratovania po sebe.

Pozbierala prázdne škatule od pizze, z jednej kuchynskej stoličky odstránila pancier z homára (mohla by liečiť rakovinu, ale namiesto toho upratovala panciere z homára) a do recyklačného koša vyniesla pol tucta prázdnych fliaš od šampanského. Všetko vyšúchala, postriekala, vytrela, vyleštila, a keď uviedla kuchyňu do zvyčajného bezchybného stavu a uistila sa, že nevznikli nijaké trvalé škody, zamierila k spálňam.

Kým skončila, bolo už poludnie.

Napila sa vody z fľaše, ktorú mala v batohu, a vzala si bicykel.

„Som hotová." Pretlačila bicykel k Mikovi, ktorý sa hrbil nad záhonom kvetov.

Mike robil pre investičnú banku, kým ho nepostihlo vážne vyhorenie. Teraz pracoval ako záhradník a hovoril, že to bolo jeho najlepšie rozhodnutie. Pomohlo mu, samozrejme, aj to, že si pred tou životnou zmenou zarobil slušnú sumu peňazí.

Narovnal sa, prekročil trs petúnií a podišiel k nej. „Kam sa chystáš ďalej?"

„Do Dune Cottage."

„To miesto je mi záhadou." Stiahol si šiltovku, aby mu slnko nesvietilo do tváre. „Videla si tam niekedy niekoho bývať?"

„Nikdy. Najjednoduchšia upratovacia práca, akú robím za celý týždeň. Trochu zotrieť prach, šuchnúť okná, pozametať verandu. Občas vyvetrám posteľnú bielizeň. A nahlásim všetko, čo potrebuje opravu."

„Kto ho asi vlastní?"

Lily pokrčila plecami. „Hádam nejaký miliardár z Manhattanu, ktorý si môže dovoliť udržiavať ho aj prázdny."

„Nie je na miliardára trochu malý?“

„Možno je to malý slobodný miliardár.“

Mike sa usmial. „Miliardár len s jednou miliardou. Existuje niečo také? Peniaze sú silné afrodiziakum.“

„Nie pre každého.“ Podľa jej skúseností peniaze nie vždy prinášali ľuďom to najlepšie. „Musím ísť. Uvidíme sa zajtra, Mike.“ Nasadla na bicykel a z cesty zišla na cyklotrasu, ktorá smerovala do odľahlej časti mysu. Viedla cez piesočné duny a okolo slaných močiarov. Konečne sa objavil domček učupený medzi dunami, oddelený od oceánu jemným pieskom a šuštiacou morskou trávou. Jeho biele obité steny a šindľovú strechu zvetrali prírodné živly, ale budova stála pevne. Stala sa súčasťou krajiny rovnako ako pohyblivý piesok, ktorý ju obklopoval.

Ktokoľvek ho vlastnil, bol najšťastnejším človekom na svete, pomyslela si Lily. A najhlúpejším, pretože kto by vlastnil také miesto a nepoužíval ho? Bolo to trestuhodné plytvanie.

Občas sa s ľuďmi, s ktorými pracovala, dohadovali, kto len môže byť jeho majiteľ. Vlastnila ho rocková hviezda, ktorá mala desať sídel a toto nevyužívala? Bol to úkryt FBI? Majiteľ bol mŕtvy a pochovaný na povale? (Keďže tam trávila veľa času sama, nebola to Lilina obľúbená teória.)

Nech to bol ktokoľvek, postaral sa o to, aby sa nedal identifikovať. Poplatky za správu platila neznáma spoločnosť bez tváre. Nikto si nepamätal, kedy bol dom naposledy obývaný. Akoby bol zabudnutý, opustený, no nie celkom spustnutý, pretože bol udržiavaný, akoby sa majiteľ mal každú chvíľu vrátiť domov. A Lily bola zodpovedná za to, aby to tak zostalo.

Bola to dokonalá práca, a ak bola rýchlo hotová, občas sa tam na hodinku alebo aj na viac zašila, aby maľovala, pretože svetlo a výhľady v tomto konkrétnom úseku mysu boli nádherné.

Bicykel si oprela o stenu, kde bol chránený pred nepriaznivými vplyvmi, batoh si dala na plecia a po drevených schodoch zamierila na verandu, ktorá sa vinula okolo domu.

Keby sa Lily opýtali, ako by opísala svoj vysnívaný dom, opísala by práve tento. Honosné vily roztrúsené pozdĺž pobrežia od Provincetownu po Hyannis neboli nič pre ňu. Nechcela mramor ani vírivky, herňu, posilňovňu ani kinosálu.

Chcela toto. Stále sa meniace svetlo. Výhľad. Pocit, že žije na okraji sveta. Keď tu bola, jej trápenie sa stratilo. Vrátila sa jej energia a chcela vziať svoj skicár a zaznamenať všetko naokolo, aby jej spomienky zostali navždy.

Načrela do vrecka po kľúče a otvorila vchodové dvere. Vždy keď prekročila prah, znova sa zamilovala. Bolo jej jedno, že dom je zvetraný a opotrebovaný. Pre ňu to bola súčasť jeho charakteru. Toto miesto bolo niekedy obývané a milované. Malo svoju históriu.

Vyzula si topánky a nechala dvere pootvorené, aby sa dnu dostal čerstvý vzduch a slnečné lúče.

Interiér bol jednoduchý, každý predmet bol starostlivo vybraný tak, aby zapadol do prostredia blízko oceánu. Pohovka bola ošúchaná, čalúnená modrou látkou, ktorá časom vybledla a kedysi ladila s kreslami oproti nej. Všade boli náznaky námorníckej atmosféry. Konferenčný stolík bol vyrobený z dreva zachráneného z vraku lode, nepochybne obete nebezpečných vôd a pohyblivých pieskov. Bol zaprataný knihami a Lily sa tu niekedy večer schúlila a čítala za zvukov mora, ktoré k nej doliehali cez otvorené okná.

Obývacia izba sa otvárala na širokú verandu, ktorú Lily ustavične zametala. V zadnej časti domčeka sa nachádzal ateliér orientovaný na sever, s veľkými oknami, ktoré zaplavovali miestnosť svetlom.

Na poschodí bola hlavná spálňa s nádherným výhľadom na piesočné duny a veľká druhá spálňa. V podkroví sa nachádzala tretia.

Lily zamierila na poschodie, sklonila hlavu, aby ňou nenarazila do šikmej strechy, a hodila batoh do najmenšej spálne.

Pocítila bodnutie viny a takmer sa pozrela cez plece, či ju nikto nesleduje.

Len jedna noc, povedala si, keď tu bola prvý raz. A potom sa z jednej noci stali dve, z dvoch sa stal týždeň a napokon tu bola aj po dvoch mesiacoch. Najprv sa cítila taká vinná, že ani nespala na posteli. Rozbalila si spací vak, uložila sa na pohovke v obývačke a zobudila sa, keď sa v miestnosti mihlo ranné svetlo. Použila sprchu v menšej z dvoch kúpeľní. Navrávala si, že občasné pustenie vody a spláchnutie záchodov sú dôležitou súčasťou starostlivosti o dom.

Nežila tu vždy. Cez zimu sa delila o izbu s ďalšími dvoma dievčatami v dome v mestečku, no keď sa rozbehla turistická sezóna, pre návštevníkov potrebovali každú posteľ. Lily nemala prostriedky na pokrytie nákladov na nový prenájom.

Aspoň si to nahovárala, ale pravdou bolo, že nedokázala odísť z tohto krásneho miesta. Niekedy mala pocit, akoby sa navzájom potrebovali. A kto sa to kedy dozvie? Po západe slnka sem nikto nechodil, a ak by ju tu niekto našiel cez deň, jednoducho povie, že upratuje. Koniec koncov to bola jej práca.

Dom ju postupne prijal a cítila sa v ňom ako doma. Z mierne hrboľatej pohovky prešla do najmenšej spálne v podkroví (hlavná spálňa bola pre ňu prehnaná) a teraz mala spací vak natiahnutý na posteli a v sprchovacom kúte mala dokonca vyložených niekoľko toaletných potrieb.

Časom začala dom považovať za svoj. Starala sa oň s láskou ako o člena rodiny. S odlupujúcou sa farbou alebo s trochu opotrebovaným nábytkom nemohla urobiť nič, ale mohla sa postarať o to, aby bol dom čistý a vždy vyzeral čo najlepšie. Niekedy sa s ním dokonca rozprávala, keď vytriasala vankúše a utierala prach z povrchov.

Prečo za tebou nikto nepríde a neubytuje sa tu? Čo sú to za ľudia, že ťa nechajú taký opustený?